

Sygn. akt VU 492/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 11 marca 2013 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawczyni A. B. prawo do emerytury z dniem 1 lutego 2013 roku.

Sygn. akt VU 492/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił A. B. prawa do emerytury.

Od powyższej decyzji A. B. odwołała się w dniu 8 kwietnia 2013 roku wnosząc o jej zmianę, zaliczenie do okresu pracy w szczególnych warunkach okresu pracy w (...) (...) w T. i przyznanie jej prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, kwestionując aby wnioskodawczyni pracowała w warunkach szczególnych w okresie od 1 stycznia 1986r. do dnia 30 września 1990r. i od dnia 10 października 1990r. do dnia 30 kwietnia 1998r.. Organ rentowy stwierdził, iż brak podstaw do uznania, że wnioskodawczyni pracując w spornych okresach na stanowisku specjalisty, starszego mistrza, zastępcy kierownika, kierownika wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace wymienione w rozporządzeniu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni A. B., urodzona w dniu (...), złożyła w dniu 8 lutego 2013 roku wniosek o przyznanie emerytury.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-3 akta ZUS)

Wnioskodawczyni na datę 1 stycznia 1999r. miała okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze 20 lat 9 miesięcy i 28 dni, w tym:

- 15 lat, 10 miesięcy i 16 dni okresów składkowych
- 4 lata, 11 miesięcy i 12 dni okresów nieskładkowych;
- 3 lata, 4 miesiące stażu pracy w szczególnych warunkach (w okresie od 1 września 1982r. do dnia 31 grudnia 1985r. na stanowisku mistrza)

(dowód: decyzja ZUS z dnia 11 marca 2013r. – k. 32 akt)

A. B. była członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Składając wniosek emerytalny wniosła o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

(dowód: wniosek emerytalny – k. 1 odwrót akt ZUS)

W okresie od 1 września 1982r. do 30 kwietnia 1998r. wnioskodawczyni była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładach (...)w T.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 30 kwietnia 1998r. – k. 6- 6 odwrót akt ZUS)

W Zakładach (...)w T. wnioskodawczyni pracowała na następujących stanowiskach:

- od dnia 1 września 1982r. do dnia 31 grudnia 1985r. - mistrza;
- od dnia 1 stycznia 1986r. do 30 września 1987r.– specjalista ds. badawczo modernizacyjnych i rozwoju w Zakładzie (...);
- od dnia 1 października 1987r. do 30 czerwca 1990r. – starszy mistrz ds. technologicznych i zastępca kierownika Zakładu (...);
- od dnia 1 lipca 1990r. do 30 czerwca 1992r. – kierownik Oddziału (...);
- od dnia 1 lipca 1992r. do 30 kwietnia 1998r. - kierownik Oddziału (...) i Oddziału (...);

(dowód: angaże – akta osobowe – k. 14-16, 19, 23-25, 29, 31-32, 34-36,39,41,43-44, 46-48 akt osobowych)

W. był to zakład produkcyjny, który zajmował się wytwarzaniem włókien chemicznych, które były źródłem emisji dwusiarczku węgla.

Wnioskodawczyni jako specjalista ds. badawczo modernizacyjnych i rozwoju w Zakładzie (...) zajmowała się kontrolą procesu wytwarzania i przetwarzania jedwabiu wiskozowego w Zakładzie (...). Zakład ten składał się ze skręcalni (znajdowały się tam maszyny skręcalnicze, które nadawały nitce z wiskozy odpowiedni skręt) i nawijalni (znajdowały się tam maszyny nawijające nitki na cewki). Wnioskodawczyni kontrolowała barwę, włochatość i wytrzymałość jedwabiu, a ponadto ustawiała parametry techniczne maszyn skręcalniczych i nawijalniczych. W przypadku stwierdzenia złej jakości jedwabiu, wnioskodawczyni musiała udać się na oddział przędzalni jedwabiu włókienniczego, gdzie powstawała nitka z wiskozy celem wykrycia, gdzie powstał błąd i poinformowania o tym kierownika.

(dowód: zeznania świadka E. H. (1) – protokół rozprawy z dnia 22 sierpnia 2013r. od minuty 3.12 do minuty 17, zeznania wnioskodawczyni - protokół rozprawy z dnia 22 sierpnia 2013r. od minuty 30.07do minuty 46.56)

Od 1 października 1987r. wnioskodawczyni przeszła na Oddział (...), gdzie początkowo pracowała jako starszy mistrz ds. technologicznych i zastępca kierownika, a od 1 lipca 1990r. jako kierownik i od dnia 1 lipca 1992r. do końca zatrudnienia dodatkowo jako kierownik Oddziału (...).

Na Oddziale (...) odbywało się tekstuowanie jedwabiu czyli jego uszlachetnianie, nadawanie puszytowości.

Na Oddziale (...) była produkowana wata z włókna wiskozowego. Wnioskodawczyni sprawowała nadzór technologiczny nad procesem tekstuowania jedwabiu, a od 1 lipca 1992r. dodatkowo nad procesem wytwarzania waty. Gdy wnioskodawczyni przeszła na Oddział (...) były zakupione nowe maszyny do tekstuowania. Wnioskodawczyni uczestniczyła w ich uruchamianiu i szkoliła pracowników w obsłudze tych maszyn.

Do codziennych obowiązków wnioskodawczyni należało sprawdzenie maszyn przed uruchomieniem tj. sprawdzenie parametrów technicznych maszyn i ich ustawienie, ustawienie temperatury maszyny, uruchomienie maszyny (trwało to do 5 godzin). A ponadto kontrola procesu produkcji przez sprawdzanie naprężenia nici, jakości wytworzonej nici, tonięcia waty.

(dowód: zeznania świadka H. T. – protokół rozprawy z dnia 11 czerwca 2013r. – k. od minuty 6 do minuty 25.40, zeznania świadka G. G. protokół rozprawy z dnia 22 sierpnia 2013r. od minuty 17.23 do minuty 30, zeznania wnioskodawczyni - protokół rozprawy z dnia 22 sierpnia 2013r. od minuty 30.07 do minuty 46.56)

Wnioskodawczyni cały czas przebywała na zakładzie produkcyjnym, miała wydzielone pomieszczenie bezpośrednio na oddziale tekstuowni. Wnioskodawczyni cały czas w w/w okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracowała w warunkach szkodliwych i uciążliwych dla zdrowia. Wszyscy pracownicy produkcyjni pracujący w W. zarówno w Zakładzie (...) na przędzalni, jak i w Zakładzie (...) na skręcalni oraz nawijalni oraz pracownicy pracujący na Oddziale T. i Oddziale (...) jako wykonujący prace przy produkcji włókien chemicznych mieli zaliczoną pracę do pracy w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A dział IV (w chemii) poz. 22 – produkcja włókien chemicznych oraz półproduktów do wyrobu włókien chemicznych.

(dowód: zeznania świadka E. H. (1) – protokół rozprawy z dnia 22 sierpnia 2013r. od minuty 3.12 do minuty 17, zeznania świadka H. T. – protokół rozprawy z dnia 11 czerwca 2013r. – k. od minuty 6 do minuty 25.40, zeznania świadka G. G. protokół rozprawy z dnia 22 sierpnia 2013r. od minuty 17.23 do minuty 30, zeznania wnioskodawczyni - protokół rozprawy z dnia 22 sierpnia 2013r. od minuty 30.07 do minuty 46.56, świadectwo pracy G. G. z dnia 25 marca 1998r. – k. 7-7 odwrót akt ZUS, karta przebiegu zatrudnienia G. G. – k. 21 akt ZUS G. G., decyzja o przyznaniu emerytury G. G. – k. 22 akt ZUS)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści

§ 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawczyni posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawczyni ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 20 lat, w ukończyła 55 lat i przekazała środki zgromadzone na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawczyni w Zakładach (...)w T. był niesporny w świetle dokumentów znajdujących się w jej aktach ubezpieczeniowych. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawczynię w okresie od 1 stycznia 1986r. do 30 kwietnia 1998r. tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawczyni dysponowała świadectwem pracy z dnia 30 kwietnia 1998r., w którym pracodawca potwierdził, że w okresie od 1 września 1982r. do 30 kwietnia 1998 wykonywała ona prace w szczególnych warunkach polegające na sprawowaniu dozoru inżynieryjno-technicznego na oddziałach będących w ruchu, gdzie jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie(wykaz A dział XIV poz. 24). Organ rentowy zakwestionował ten dokument podnosząc, że ze świadectwa pracy wynika, że wnioskodawczyni pracowała jako specjalista, zastępca kierownika i kierownik, co czyni wątpliwym aby pracowała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

Rodzaj zajmowanego stanowiska pracy, wbrew stanowisku organu rentowego, nie przesądza o tym, czy praca była wykonywana w szczególnych warunkach. Dla określenia, czy praca była wykonywana przez ubezpieczonego w warunkach szczególnych, podstawowe znaczenia mają wykazy zawarte w załączniku A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) W akcie tym rodzaje prac wykonywanych przez pracowników w szczególnych warunkach lub charakterze określone są nie w drodze konkretnych stanowisk, ale przez opisanie rodzaju prac wykonywanych przez pracowników w poszczególnych gałęziach przemysłu.

Nie mniej wobec zakwestionowania świadectwa pracy przez organ rentowy, zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar dowodu wykazania pracy w szczególnych warunkach spoczywał na wnioskodawczyni. Świadectwo pracy nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 k.p.c. (por. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 20 lutego 1991r., I PR 422/90, PS 18993, nr 4). Nie korzysta zatem z domniemania prawdziwości tego co zostało w nim zaświadczone. Świadectwo pracy ma jedynie charakter informacyjny, samo przez się nie tworzy więc praw podmiotowych ani ich nie pozbawia. Nie stwarza ono cech wyłączności w zakresie dowodowym w postępowaniu o realizację tych praw. Świadectwo pracy jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c., i jako takie stanowi dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Sąd, a także organ rentowy, są zatem uprawnione do weryfikacji danych zawartych w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych, wystawionym przez pracodawcę. Jeżeli świadectwo to zawiera dane, które nie są zgodne z prawdą, nie mogą na jego podstawie dokonać ustaleń, od których uzależnione jest prawo do świadczeń emerytalnych.

Strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego, co do zasady, obowiązana jest te okoliczności udowodnić. Nie mniej w niniejszej sprawie spór dotyczy dokumentu prywatnego w postaci świadectwa pracy sporządzonego przez pracodawcę, a więc przez inną osobę niż osoba zaprzeczająca (ZUS). W takiej sytuacji, gdy spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu prywatnego winna udowodnić osoba, która chce z niego skorzystać, a zatem wnioskodawca (art. 253 k.p.c.).

Wnioskodawczyni sprostowała temu obowiązkowi. Szczególne warunki pracy wnioskodawczyni Sąd ustalił w oparciu o spójne i logiczne, a co za tym idzie wiarygodne zeznania świadków: E. H. (1), G. G. i M. T., którzy w spornych okresach pracowali razem ze A. B., a zatem posiadają szczegółową wiedzę na temat jej codziennej pracy i obowiązków oraz zeznania samej wnioskodawczyni. Zeznania świadków ani wnioskodawczyni nie były zresztą kwestionowane przez organ rentowy. E. H. (2) pracowała na tym samym stanowisku co wnioskodawczyni tj. specjalisty w Zakładzie (...). Z racji wykonywania tej samej pracy co ubezpieczona doskonale wiedziała jak wyglądały jej codzienne obowiązki pracownicze. Taką wiedzę posiadał również H. T. pracując na Oddziale T. i Oddziale (...) jako mistrz i zarazem bezpośredni podwładny wnioskodawczyni oraz pracownica teksturowni G. G.. Należy podkreślić, że G. G. pracując na Oddziale T. w charakterze operatora urządzeń mechanicznej obróbki włókna, na którym to Oddziale wnioskodawczyni sprawowała nadzór technologiczny, miała swój okres pracy od dnia 23 listopada 1978r. do dnia 25 marca 1998r. zaliczony przez organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A dział IV poz. 22 jako prace przy produkcji włókien chemicznych.

Szczególne warunki pracy wnioskodawczyni potwierdzają także dokumenty w postaci świadectwa pracy oraz angaży, na których widnieje pieczętka: „praca w warunkach szczególnych”.

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że wnioskodawczyni pracowała w szczególnych warunkach nie tylko w pierwszym uznanym przez organ rentowy okresie zatrudnienia w W. zajmując stanowisko mistrza, ale przez cały okres swojego zatrudnienia. Zarówno bowiem pracując w Zakładzie (...) jako specjalista ds. modernizacji i rozwoju oraz na Oddziale T. i (...) jako zastępca kierownika, a następnie kierownik cały czas A. B. przebywała bezpośrednio na produkcji, gdzie były produkowane włókna chemiczne (przędzalnia, skręcalnia, nawijalnia, teksturowania, wata). Wnioskodawczyni cały czas sprawowała dozór inżyniersko-techniczny nad maszynami służącymi do produkcji włókien. Zajmowała się uruchamianiem maszyn, ustawianiem ich parametrów technicznych, a nadto sprawowała kontrolę jakości produkcji włókien chemicznych i waty. Wszystkie obowiązki

wykonywane przez wnioskodawcę w spornym okresie czasu od dnia 1 stycznia 1986r. do 30 kwietnia 1998r. polegały na sprawowaniu dozoru inżyniersko – technicznego oraz kontroli jakości nad pracami wykonywanymi na oddziałach produkcyjnych Zakładu (...), w skład którego wchodziła skrawalnica i nawijalnica (od dnia 1 stycznia 1986r. do dnia 30 września 1987r.), na Oddziale T. (od dnia 1 października 1987r. do dnia 30 kwietnia 1998r.) i dodatkowo na Oddziale (...) (od dnia 1 lipca 1992r. do dnia 30 kwietnia 1998r.). Wnioskodawczyni jak wynika z zakresu jej obowiązków podlegali mistrzowie na w/w oddziałach produkcyjnych. Podczas wdrażania nowych maszyn na Oddziale T. wnioskodawczyni jako inżynier dysponujący specjalistyczną wiedzą techniczną musiała dodatkowo przeszkolić pracowników w zakresie obsługi nowych maszyn, musiała pokazać im w jaki sposób należy uruchomić maszynę, jak ją obsługiwać, jak usunąć awarię, a następnie nadzorować ich pracę i wreszcie dokonać odbioru prac. Oddziały, gdzie swe obowiązki służbowe wykonywała wnioskodawczyni zajmowały się produkcją włókien chemicznych, wykonywanych z celulozy i dwusiarczku węgla, a zatem czynników bardzo szkodliwych dla zdrowia, na które była ona cały czas narażona.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, za pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia.

Praca przy produkcji włókien chemicznych, półproduktów do wyrobu włókien chemicznych oraz innych produktów wytwarzanych na tej samej bazie co włókna chemiczne, produkcja i przetwórstwo włókien szklanych, produkcja folii podłożowej i taśmy magnetycznej jest zaliczana do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A dział IV pkt 22 rozporządzenia Rady Ministrów. Skoro zatem wnioskodawczyni w spornym okresie czasu sprawowała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – jak wykazało postępowanie dowodowe - dozór inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, gdzie jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie tj. prace wymienione w dziale IV pkt 22, to i jej pracę należy uznać za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A dział XIV poz. 24, tak jak to wynika z przedłożonego przez nią świadectwa pracy. Wnioskodawczyni cały czas w w/w okresach była bowiem narażona tak jak i pracownicy pracujący przy produkcji włókien chemicznych na szkodliwe warunki pracy (dwusiarek węgla). Zatrucie CS₂ w Zakładach (...) było uznane za chorobę zawodową.

Sąd Okręgowy podziela w pełni pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 stycznia 2008 roku w sprawie I UK 195/07, LEX nr 375610, zgodnie z którym: „Osoba wykonująca nadzór inżyniersko-techniczny nie musi stale przebywać na stanowiskach, gdzie wykonywana jest praca, w zakresie jej obowiązków musi być przewidziane sporządzanie dokumentacji, planów organizacyjnych i innych czynności. Ponoszenie odpowiedzialności za wykonywanie pracy, w której każdy błąd techniczny może narazić na niebezpieczeństwo pracowników i inne osoby, zostało uznane za wykonywanie pracy w warunkach szczególnych.” Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 października 2007 roku, I UK 111/07 LEX nr 375689 stwierdzając, że: „objęcie nadzorem lub kontrolą także innych prac niż wymienione w wykazie A nie wyłącza zakwalifikowania samego nadzoru lub kontroli jako pracy w warunkach szczególnych, jeżeli te inne (podlegające dozorowi lub kontroli) prace nie są na danym oddziale lub wydziale podstawowe”. W sytuacji, gdy dozór inżyniersko-techniczny jest pracą w warunkach szczególnych i praca wnioskodawczyni polegająca na dozorze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie ma potrzeby ustalania, ile czasu poświęcała ona na bezpośredni nadzór nad pracownikami, a ile na czynności, które również były związane z dozorem.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że w Zakładach (...) wnioskodawczyni będąc zatrudnioną na stanowisku specjalisty, zastępcy kierownika i kierownika wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace wymienione w dziale XIV wykazu A poz. 24 tj. prace polegające na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorze inżyniersko-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Prace wykonywane na oddziałach, na których pracowała wnioskodawczyni wymienione są w Dziale IV (w chemii), poz. 22 (praca przy produkcji włókien chemicznych, półproduktów do wyrobu włókien chemicznych oraz innych produktów wytwarzanych na tej samej bazie co włókna

chemiczne, produkcja i przetwórstwo włókien szklanych, produkcja folii podłożowej i taśmy magnetycznej) wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku .

Wnioskodawczynie wykazała zatem, że zarówno ze względu na rodzaj wykonywanej pracy jak i warunki, w których praca była wykonywana, wykonywała prace w szczególnych warunkach przez łączny czas przekraczający 15 lat (pismo ZUS).

Biorąc pod uwagę, iż wnioskodawczynie w dacie złożenia wniosku spełniła jednocześnie pozostałe wymagane przepisami rozporządzenia warunki, to jest osiągnęła wiek emerytalny (55 lat) oraz wymagany okres zatrudnienia (20 lat), należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawczynie zasługuje na uwzględnienie.

Wnioskodawczynie nabyła prawo do emerytury z pierwszym dniem miesiąca, w którym wystąpiła z wnioskiem emerytalnym, gdyż wówczas spełniła ostatni warunek niezbędny do uzyskania prawa do emerytury.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.